

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megmaradt név**

1. A megmaradt név

Pedál-János

Alinda ujjai szorosan rázárultak a hűvös rézlemezre, mielőtt a mennyezeti csővezetékek mögött fekvő hangszóróból megszólalt volna az esti műszakváltást jelző éles sziréna. A lemez sorjás széle megvágta a tenyerét, de a finom fájdalom valahogy élesebben emlékeztette saját létezésére, mint a combjaiban lüktető, zsibbasztó izomláz. János óvatosan eléljük lépett, testével takarva a két nőt a járat villódzó vészvilágításában.

- Rejtsd el! - sziszegte János, miközben szeme a szervizalagút sötétbe vesző kanyarulatát pásztázta. - Közeledik a takarítóbrigád szivattyúja. Ha meglátják nálad, azonnal a zúzdába dobnak.

A lány a munkásruhája szétfeszlett bélésébe csúsztotta a családi rézlapot. A Nagymama megbotlott egy kiálló padlócsavarban, de nem adott ki hangot. Az öregasszony nem a hiányzó kalóriák miatt volt gyenge, hanem a kolónia száraz, olajszagú levegőjétől, amit évtizedek óta kénytelen volt belélegezni.

- Nem a leadott wattok száma teszi az embert - mormolta a Nagymama, miközben gépiesen kapaszkodott János karjába. - Hanem az, ha elfelejted, miért hajtod a gépet.

A sarkon túl nehéz csizmák csikorgása rázta meg a padlórácsot. János visszatartotta a lélegzetét, és gyengéden Alinda vállára tette a kezét, hogy mozdulatlanságra bírja a lányt a homályban. A csövekről lecsöpögő kondenzvíz egyenletesen koppant a hideg fémvázakon.

- Tovább kell mennünk a hálókamrák felé - suttogta Alinda, hangja elcsuklott a félelemtől. - Ha lemaradunk a létszámellenőrzésről, büntetőműszakot kapsz.

János bólintott, de pillantása a lány zsebére tévedt. Megértette, hogy a pedálok hajtása csupán a biológiai gépezetet tartja működésben, de a tiltott emlékek megőrzése az, ami visszatéríti őket az emberséghez. Határozott mozdulattal megragadta az öregasszony másik karját, és elindultak a sötét szervizjárat mélyébe.